

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/72/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814206144
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814206144.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa Československá obchodná banka, a. s., so sídlom v Bratislave, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpeného HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 12, IČO: 35 885 459, proti odporcovi I. V., trvale bytom G., o zaplatenie 1.462,15 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. novembra 2014, č.k. 5C/79/2014-51, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.375,81 eur spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 995,39 eur od 1.4.2013 až do zaplatenia a zo sumy 359,19 eur od 1.4.2013 až do zaplatenia a náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 252,09 eur a iných trov v sume 77,16 eur v mesačných splátkach po 35 eur, vždy do posledného dňa v kalendárnom mesiaci, s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku až do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok s tým, že náhradu trov konania je povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu HMG & PARTNERS, s.r.o.. Vo vyšnej časti súd návrh zamietol.

V odôvodnení uviedol, že účastníci dňa 7.2.2007 uzatvorili zmluvu o bežnom účte, na základe ktorej sa navrhovateľ zaviazal pre odporcu zriadiť a viesť bankový účet č. 4004660311/7500 a odporca sa zaviazal čerpať peňažné prostriedky a vystavovať platobné príkazy len do výšky voľných peňažných prostriedkov na účte, resp. do výšky zmluvne povoleného prečerpania. Podľa čl. IV. zmluvy sa navrhovateľ zaviazal na základe žiadosti odporcu vyhodnotiť možnosť poskytnutia povoleného prečerpania k účtu. Dňa 19.5.2008 navrhovateľ oznámil odporcovi, že mu poskytol povolené prečerpanie bežného účtu do výšky úverového limitu 15.000,- Sk s tým, že úver môže byť čerpaný od 19.5.2008.

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je podaný dôvodne iba sčasti. Bolo nepochybne preukázané, že medzi odporcom a navrhovateľom existoval zmluvný vzťah na základe zmluvy o úvere, ktorý bol odporcovi poskytnutý formou povoleného prečerpania jeho bežného účtu. Odporca touto formou aj čerpal prostriedky, ktoré mu navrhovateľ poskytol. Rovnako bolo preukázané, že odporca nesplácal úver riadne a včas. Túto skutočnosť potvrdil v konaní aj sám odporca. Vzhľadom k tomu, že si túto povinnosť neplnil, navrhovateľ mu oznámil zosplatenie celej dlžnej sumy úveru k 31.3.2013. Keďže odporca dlžnú sumu neuhradil, navrhovateľ si uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.375,81 eur, ktorá pozostáva z neuhradenej

istiny úveru v sume 995,39 eur, riadneho úroku do 16.9.2013 v sume 244,19 eur, úroku z omeškania vypočítaného odo dňa 1. omeškania odporcu s platením až do zosplatnenia celého úveru v sume 107,57 eur a neuhradených poplatkov účtovaných do zosplatnenia úveru v sume 115 eur. Okrem toho si uplatnil aj nárok na riadny úrok vo výške 18,9% ročne zo sumy 995,39 eur od 1.4.2013 do zaplatenia a 8,25% úroku z omeškania zo sumy 995,39 eur (neuhradená istina úveru), ako aj zo sumy 359,19 eur (úroky z úveru 244,19 eur + poplatky 115 eur) od 1.4.2013 do zaplatenia. Súd nárok navrhovateľa považoval za dôvodný iba v časti o zaplatenie istiny 995,39 eur, zmluvného úroku len do dňa zosplatnenia celého úveru, t.j. do 31.3.2013 v sume 157,85 eur a nezaplatených poplatkov v sume 115 eur.

Riadny úrok bol zmluvne dohodnutý medzi účastníkmi do konečnej splatnosti úveru. V danom prípade došlo k splatnosti celej dlžnej sumy ku dňu 31.3.2013. Pokiaľ odporca neuhradil dlžnú sumu tak, ako sa zmluvne zaviazal, vzniká navrhovateľovi po splatnosti úveru voči nemu už iba nárok na zaplatenie úroku z omeškania (viď aj uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 476/2012, uznesenie NS SR sp.zn. 4Obo 143/98). Z prehľadu úrokových sadzieb navrhovateľa je zrejmé, že od 1.4.2013 do 14.4.2013 bola úroková sadzba vo výške 16,9% ročne, od 15.4.2013 je to úroková sadzba vo výške 18,9% ročne. Navrhovateľ si vyčíslil zmluvný úrok zo sumy 955,39 eur až do 16.9.2013 vo výške 244,19 eur. Za obdobie od 1.4.2013 do 14.4.2013 predstavuje úrok pri úrokovej sadzbe 16,9% ročne zo sumy 955,39 eur sumu 6,45 eur, za obdobie od 15.4.2013 do 16.9.2013 pri úrokovej sadzbe 18,9% ročne je to suma 79,89 eur. Spolu úrok za obdobie od 1.4.2013 do 16.9.2013 teda predstavuje 86,34 eur. Ako bolo uvedené, na zmluvný úrok v období po zosplatnení úveru už navrhovateľovi nevzniká nárok, preto súd navrhovateľovi priznal iba nárok na zmluvný úrok do 31.3.2014, teda v sume 157,85 eur (244,19 eur - 86,34 eur). Z rovnakého dôvodu súd nepovažoval za opodstatnený ani nárok na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 18,9% ročne zo sumy 995,39 eur od 1.4.2013 do zaplatenia.

Na základe uvedených skutočností súd teda rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.375,81 eur (istina 995,39 eur + zmluvný úrok do zosplatnenia 157,85 eur, úrok z omeškania do zosplatnenia úveru 107,57 eur a poplatky 115 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 995,39 eur od 1.4.2013 (teda z neuhradenej istiny úveru odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru) do zaplatenia a zo sumy 272,85 eur (t.j. zo zmluvného úroku počítaného do zosplatnenia úveru v sume 157,85 eur + poplatkov v sume 115 eur odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru) do zaplatenia. Úrok z omeškania bol priznaný vzhľadom k tomu, že odporca dlžnú sumu, na ktorú navrhovateľovi vznikol nárok, nezaplatil riadne a včas. Výška úroku z omeškania bola určená podľa predpisov Občianskeho práva, keďže v danej veci s jedná o vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, t.j. podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nar. vl. č. 87/1995 Z.z.

Výška úroku z omeškania v zmysle citovaných zákonných ustanovení je o 8 percentuálnych bodov viac ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súčasne súd podľa § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku odporcovi dlžnú sumu povolil uhradiť v mesačných splátkach po 35 eur, a to najneskôr do posledného dňa v príslušnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, až do úplného zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok.

V prevyšujúcej časti týkajúcej sa nároku na zaplatenie zmluvného úroku za obdobie po zosplatnení úveru až do zaplatenia, ako aj úroku z omeškania z tohto úroku, súd návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľ sa v konaní domáhal zaplatenia istiny vo výške 1.462,15 eur, priznaná mu bola suma 1.375,81 eur. Jeho úspech vo veci predstavuje 94,09%, neúspech je 5,91%. Celkový úspech navrhovateľa v konaní je teda 88,18% (94,09% - 5,91%). V tomto rozsahu mu vznikol aj nárok na zaplatenie trov konania. Navrhovateľovi v konaní vznikli trovy v súvislosti s právnym zastúpením vo výške 285,88 eur (3 úkony právnej pomoci po 71,37 eur, 3 x paušál po 8,04 eur, DPH 20% zo sumy 238,23 eur 47,65 eur) a uhradením súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 87,50 eur. 88,18% zo sumy 285,88 eur predstavuje 252,09 eur a zo sumy 87,50 eur je to suma 77,16 eur. Súd preto priznal náhradu trov

konania navrhovateľovi vo výške 252,09 eur za trovy právneho zastúpenia a vo výške 77,16 eur za zaplatený súdny poplatok.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V odvolaní namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a taktiež účastníkovi konania sa postupom súdu sa odňala možnosť konať pred súdom. Súd prvého stupňa posúdil predmetnú zmluvu, na základe ktorej vznikla žalobcovi pohľadávka voči žalovanému ako spotrebiteľskú zmluvu a na základe tohto posúdenia vyvodil záver, že je potrebné na predmetný záväzkový vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak s týmto právnym názorom prvostupňového súdu nesúhlasí, a to z dôvodu, že aj keď má zmluva spotrebiteľskú povahu, zmluva si naďalej zachováva svoj obchodnoprávny charakter. Predmetná zmluva nevznikla reálnym odovzdaním druhej veci- peňazí dlžníkovi, ale vznikla už dohodou zmluvných strán o jej obsahu, z ktorého vyplýva platný záväzok právneho predchodcu žalobcu poskytnúť v prospech dlžníka finančné plnenie formou úveru a zároveň záväzok dlžníka takto poskytnuté plnenie navýšené o úrok splácať v dohodnutých splátkach. Je nepochybné, že v tomto prípade ide o zmluvu o úvere v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere patrí podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Úverová zmluva ako absolútny obchod podľa ust. 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka nie je spotrebiteľskou zmluvou. Mal za to, že spotrebiteľský úver nie je jeden zmluvný typ, ale osobitný subtyp zmluvných typov, ktorých kauzou je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu (pôžička, úver, nájom), na úpravu ktorých sa majú použiť pri kogentnej či dispozitívnej zákonnej úprave jednotlivých zmluvných typov aj ďalšie kogentné právne normy, ktoré sú vymedzené v Zákone o spotrebiteľských úveroch (lex specialis). Preto mal za to, že nejde o samostatný zmluvný typ vylučujúci použitie Obchodného zákonníka. Tvrdenia o tom, že v prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu vyplýva výlučná pôsobnosť Občianskeho zákonníka na daný vzťah nemajú žiadnu normatívnu oporu a priečia sa pravidlu lex specialis derogat lex generali, pričom v tomto prípade lex specialis je ust. §261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na názor prezentovaný JUDr. Janou Bajánkovou v článku „Spotrebiteľ v exekučnom konaní“ a na článok Spotrebiteľská zmluva od prof. JUDr. Petra Vojčika, Csc., uverejneného v Bulletin slovenskej advokácie č. 12/2008. V prípade ust. § 54 Občianskeho zákonníka ide o dispozitívne ustanovenia Občianskeho zákonníka (napr. Kateřina Čuhelová: Zamyšlení nad aplikaci" § 401 Obchodního zákonníka v spotřebitelských smlouvách, Právní rozhledy 11/2012, s. 401). Predmetné ustanovenie nestanovuje aplikáciu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské zmluvy vo forme absolútnych obchodov inak ako v rozsahu § 52 - § 54, resp. § 60. Pre zdôraznenie vyššie uvedených záverov pre porovnanie poukázal na českú právnu úpravu, a to ust. § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka. Ďalej poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu č. k. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013, na Uznesenie Krajského súdu v Trnave, č. k. 9CO/224/2011 zo dňa 27.11.2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave, Uznesenie Krajského súdu v Nitre, č.k. 9 Co/162/2012 zo dňa 22.11.2012, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14CO/142/2014 zo dňa 30.01.2014. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj s poukázaním na rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu SR, mal za to, že napriek tomu, že predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, nestráca svoj obchodnoprávny charakter, t. j. zmluva sa nemení v dôsledku jej spotrebiteľského charakteru na zmluvu rýdzo občianskoprávnu, podriadenú výlučne režimu Občianskeho zákonníka. Takýto nesprávny výklad ustanovení o spotrebiteľských zmluvách a ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch totiž úplne potiera existenciu ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý výslovne stanovuje, že úverová zmluva je bez ohľadu na povahu účastníkov právneho vzťahu obchodnoprávnym záväzkovým vzťahom. Ďalej poukázal ustanovenie § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 druhá veta, § 504 Obchodného zákonníka. Poukázal na skutočnosť, že pri úverovej zmluve je potrebné dôsledne rozoznávať inštitút zmluvného úroku a sankčného úroku (úroku z omeškania), vzhľadom ku skutočnosti, že sa jedná o 2 odlišné inštitúty, ktoré sa odlišujú svojou podstatou ako aj funkciou. Všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úroky z úveru ako aj sankčné úroky v dôsledku omeškania dlžníka. Keďže v danom prípade neboli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom do dnešného dňa vrátené, je zrejmé, že žalobca má nárok ako na zmluvný úrok, tak aj úrok z omeškania ako sankciu za omeškanie s vrátením týchto peňažných prostriedkov. Vzhľadom k uvedenému sa nemožno stotožniť s právnym názorom prvostupňového súdu, na základe

ktorého nepriznal súd nárok žalobcu na zmluvné úroky, nakoľko tento právny názor nemá oporu v platných právnych predpisoch. Zároveň poukázal na skutočnosť, že prvostupňový súd nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, nakoľko v odôvodnení tohto rozsudku neuvádza jednotlivé ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých zamietol nárok žalobcu, tak ako je uvedené vo výrokovej časti. Mal za to, že takýto nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia zakladá odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom. V súvislosti s právom účastníka konania na riadne a úplne odôvodnenie rozhodnutia vo veci, poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So/222/2011 zo dňa 13.12.2012.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti (z obsahu odvolania vyplýva, že odvolanie smeruje len proti zamietavej časti) podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa ako vyplýva z obsahu odvolania navrhovateľa, vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.375,81 eur spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 995,39 eur od 1.4.2013 až do zaplatenia a zo sumy 359,19 eur od 1.4.2013 až do zaplatenia napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Právne posúdenie, ako aj postup prvostupňového súdu, po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh navrhovateľa v časti nároku na zaplatenie zmluvného úroku za obdobie po zosplatnení úveru až do zaplatenia, ako aj úroku z omeškania z tohto úroku ako nedôvodný zamietol.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa, súd prvého stupňa sa s týmito v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vypořadal a tieto preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Nakoľko odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje, v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. na odôvodnenie napadnutého rozsudku odkazuje a v súvislosti s odvolacím námietkami navrhovateľa dopĺňa.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), f) (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je podľa súdnej praxe daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci navrhovateľ v odvolaní, aj v priebehu konania, zotráva na stanovisku, že daný právny vzťah medzi účastníkmi mal byť posudzovaný ustanoveniami Obchodného zákonníka a nie ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa vec v tejto otázke správne právne posúdil. Jeho závery sú aj v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS/402/2013-10 zo dňa 19.06.2013. Týmto rozhodnutím je potvrdená rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, ktoré síce uznávajú, že úver je absolútnym obchodom, pričom na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo.

Niet pochybností o tom, že aj v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, za ktorú sa považuje každá zmluva bez ohľadu na právnú formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov, ktorí takmer žiadnym spôsobom neparticipujú na koncipovaní zmluvy, a preto je namieste silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 Občianskeho zákonníka. V rámci kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa použije občianskoprávna úprava. Iná vec by bola, ak by išlo o úver medzi dvoma nepodnikateľmi, alebo dvoma podnikateľmi, alebo o inú než spotrebiteľskú zmluvu. Aj v danom prípade ide o formulárovú zmluvu, ktorej predformulované zmluvné podmienky spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. nedá ich do súladu s týmto paragrafom, v zmysle § 879f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka dostáva sa do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné. O takýto rozpor ide aj vtedy, ak by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy použitím inštitútu práva podľa Obchodného zákonníka s odkazom na § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje pre spotrebiteľa rovnaký inštitút priaznivejšie.

Z uvedeného dôvodu preto treba považovať za správny postup, keď aj dôsledky zosplatnenia úveru sú posudzované podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré je pre spotrebiteľa priaznivejšie.

Odvolací súd preto nepovažoval dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. za opodstatnené uplatnený.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Odvolací súd preskúmaním veci nezistil taký postup súdu prvého stupňa v súvislosti s hodnotením dôkazov, ktorý by odporoval ustanoveniu § 132 O.s.p., pričom aj podľa odvolania zásadný nesúhlas navrhovateľa s rozhodnutím súdu prvého stupňa spočíva v právnom posúdení, keď súd prvého stupňa prejednávajú vec posudzoval podľa Občianskeho a nie Obchodného zákonníka.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa teda správne rozhodol, keď navrhovateľovi nepriznal zmluvný úrok za obdobie po zosplatnení úveru až do zaplatenia, ako aj úroku z omeškania z tohto úroku.

Čo sa týka odvolacej námietky navrhovateľa, že prvostupňový súd nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, odvolací súd uvádza, že ani túto námietku nepovažuje za opodstatnenú, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery a prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa navrhovateľ s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav a správne vec právne posúdil, preto odvolací súd nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za opodstatnené a rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil, pričom odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu týchto trov neuplatnil postupom podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.